

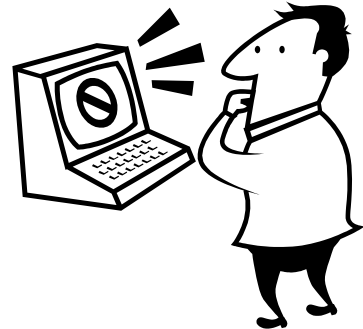
PERSONDATORN 30 ÅR!

Av Bernt Rutström, Bodträskfors

För 10 år sedan kunde vi läsa följande TT-meddelande i våra tidningar:

I balsalen på Waldorf Astoria i New York klockan halv elva på förmiddagen den **12 augusti 1981** skrevs historia. IBM (International Business Machines) visade sin första persondator och plötsligt tog datorn steget från något för nördar till att bli ett arbetsredskap för kontoret eller hemmet.

I pressmeddelandet från evenemanget skriver IBM att den lanserade datorn ”är avsedd för alla som i hemmet eller på kontoret velat ha ett personligt system”. Knappast kunde någon ens i sin vildaste fantasi föreställa sig vad som sedan skulle följa. Ana kunde de kanske. Fyra månader efter lanseringen hade IBM sålt 35 000 maskiner, fem gånger fler än man räknat med.

Egentligen är det märkligt att PC:n existerar. Bakom lanseringen låg ett års intensivt arbete. Men inte som traditionen bjuder inom IBM, med hjälp av egenhändigt utvecklade program och produkter. Det fanns det inte tid för, utan hela paketet är ett hopplock.

Ett litet bolag i Seattle, som sysslar med programmering, kontaktades för att utveckla operativsystemet QDOS från Seattle Computer Products till PC-DOS eller det mer kända MS-DOS.

Rätt gissat: programmeringsfirman heter Microsoft och chefen hette och heter fortfarande Bill Gates. I dag världens rikaste man.

Populärhistorien vet att berätta att Microsoft fick chansen sedan dåtidens ledande företag på operativsystem, Digital Research, inte ansett sig ha tid att ta emot IBM:s representanter.

Den som är lagd åt funderingar kring slumpens skördar kan fundera över hur datorvärlden sett ut om Digital Research insett vad som var i görningen. Eller för den delen vad som hänt om IBM följt sin tradition

och helt sonika köpt Microsoft för en spottstyver.

Om inte om varit skulle vi alla ha funnits på rätt plats vid rätt tidpunkt och badat i dollar.

Den olycksalige vd:n för datortillverkaren Digital Equipment, Ken Olsen, gjorde en av de mer remarkabla felbedömningarna när han 1977 fällde de ord som

skrivit in honom i PC-historien: ”Det finns inget skäl till att någon skulle vilja ha en dator i sitt hem.”

Till hans försvar måste ändå nämnas att de första PC-maskinerna var mycket långt från dagens gigabitstinna maskiner med DVD, scanner, cd-brännare, Internetuppkopplingar och något så när begripliga program.

IBM:s första PC kostade motsvarande 15 000 kronor, hade ett minne på 64 kilobyte och ett tangentbord med över 80 tangenter och kunde fås med en enkel skrivare. Bildskärm var extrautrustning. En elvatummare där grafik kunde visas i fyra färger. Annars var det bara att koppla ihop datorn med tv-apparaten.

Så långt vad man kan få ut av det pressmeddelandet.

I dag, år 2011, har vi förstås hunnit mycket längre i datorns utveckling.

1980-talets första persondatorer saknade hårddisk. De arbetade med disketter. Sedan hårddisken på ca 20 megabyte infördes i mitten av årtiondet har utvecklingen gått rasande forten. För fem år sedan var normala mängden minne mellan 256 och 4096 megabyte (MB).

Den som köper en dator i dag får, förutom ännu större minneskapacitet, oftast en rad ”nyttoprogram” tillsammans med operativsystemet. Olika ”nöjesprogram”, som datorspel m m, finns också som regel.

Numera är väl de flesta persondatorer bärbara, dvs., hopfällbara och lätta att föra med sig, ungefär som en bok. Laptop eller notebook kallas de, och om de dessutom är ”trådlösa” blir liknelse ännu mer begriplig.

De flesta känner nog till att transistorn var en fantastisk uppfinning när den kom och gjorde det möjligt att bland annat tillverka små bärbara radioapparater.

Men någon har räknat ut att om en PC med dagens prestanda hade en processor uppbyggd av enskilda transistorer, då skulle den kräva en yta om sex fotbollsplaner.

Och i dag, anno år 2011, ser vi att området inte visar några som helst

utvecklingen på det här tecken på att avta.